

MINISTER KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO

Bogdan Zdrojewski

DWIM/ /14/KZ

Warszawa, dnia marca 2014 r.

Sz. P.
Jan Dworak
Przewodniczący KRRiT

Szanowny Panie Przewodniczący,

w odpowiedzi na pismo z dnia 24 stycznia br. dotyczące projektu Strategii Regulacyjnej KRRiT na lata 2014-2016, uprzejmie przekazuję stanowisko Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego wobec propozycji zawartych w ww. dokumencie.

Co do zasady należy zgodzić się z analizą rynku medialnego w Polsce, a także oceną najważniejszych wyzwań regulacyjnych i legislacyjnych, które mogłyby przyczynić się do jego rozwoju, a także wzmocnienia pluralizmu mediów i zapewnienia dostępu do szerszej i lepszej oferty programowej dla społeczeństwa. Odpowiadając na zaproszenie do konsultacji tego dokumentu, pragnę jednak przekazać pewne sugestie.

Odnosząc się do opisu sytuacji na rynku usług medialnych (pkt 1 projektowanej Strategii) należy odnieść się także do opracowanej przez Komisję Europejską Zielonej Księgi „Przygotowanie do nadejścia w pełni zintegrowanych mediów audiowizualnych: wzrost gospodarczy, twórczość i wartości”. W dokumencie tym Komisja Europejska jednoznacznie podkreślono, iż „*granice między znanym z XX w. linearnym modelem konsumpcji treści audiowizualnych za pomocą odbiorników telewizyjnych a usługami na żądanie dostarczonymi do komputerów szybko się zacierają*”. Komisja podkreśliła także, iż usługi linearne i nielinearne zaczynają w coraz większym stopniu konkurować ze sobą, a z punktu widzenia konsumenta różnica pomiędzy tymi usługami zaczyna się zacierać. Przy projektowaniu Strategii Regulacyjnej fakt coraz większego zbliżania i konkurowania tych usług powinien być wzięty pod uwagę. Strategia powinna także uwzględniać prace nad przygotowaniem polskiego stanowiska przy ewentualnej rewizji dyrektywy 2010/13/UE.

Na stronie 21 projektowanej Strategii wskazano, iż „Krajowa Rada określi po konsultacjach społecznych listę programów, które ze względu na szczególne znaczenie społeczne zostaną objęte statusem *must carry*”. Propozycję taką należy uznać za słuszną. Należy jednak pamiętać, że określenie takiej listy jest niemożliwe w obecnym stanie prawnym. Strategia powinna więc wskazywać, iż rozwiązania te są jedynie propozycją legislacyjną.

Pozytywnie należy ocenić propozycję podjęcia działań na rzecz stworzenia warunków dla działalności podmiotów kierujących programy na rynek polski spoza granic kraju (str. 24 projektu). Wśród zadań, które odnoszą się do nadawców zdelokalizowanych należy jednak wskazać również możliwość podejmowania odpowiednich środków prawnych, o których mowa w art. 4 ust. 3-4 dyrektywy 2010/13/UE o audiowizualnych usługach medialnych. Ograniczenie działań regulatora jedynie do współpracy z organami regulacyjnymi krajów, w których dokonano delokalizacji, w celu ustalenia przyczyn takiego stanu rzeczy oraz przyjęcia wspólnej polityki w zakresie legitymizacji nadawania w kraju, do którego mieszkańców kierowany jest program może bowiem okazać się niewystarczające do ochrony interesów polskich widzów. Może także nie wystarczać do zapewnienia równych warunków konkurencji między nadawcami działającymi na podstawie polskiej koncesji, a nadawcami zdelokalizowanymi.

Odnosząc się do kwestii konwersji cyfrowej radia (str. 29 projektu) należy podkreślić, iż wszelkie podejmowane w tym zakresie działania powinny być poprzedzone szczegółowymi analizami ekonomicznymi i rynkowymi, a także szerokimi konsultacjami społecznymi. W czasach szybkiego rozwoju technologicznego, a także coraz powszechniejszego dostępu do coraz szybszego szerokopasmowego Internetu, duże inwestycje w stworzenie nowego sposobu dostarczania sygnału radiowego, mogą okazać się ekonomicznie nieopłacalne. W wyniku debaty publicznej w tym zakresie należy przyjąć rozwiązania uwzględniające także opinie nadawców komercyjnych oraz interesy odbiorców programów radiowych.

W ramach nadzoru regulacyjnego nad mediami publicznymi (pkt 4.4 projektu) stosowne wydaje się namawianie spółek regionalnej radiofonii publicznej do zacieśniania współpracy wspólnego wykonywania niektórych działań. Wspólne powierzanie określonych zadań, np. administracyjnych czy księgowych, mogłoby przyczynić się do oszczędności po stronie spółek, a co za tym idzie efektywniejszego wydatkowania środków publicznych na wykonywaną misję publiczną przez tych nadawców. Spółki publicznej radiofonii regionalnej powinni być także namawiane do wymiany programowej i wspólnego tworzenia audycji. Wszelkie wspólne działania programowe tych nadawców powinny być szczególnie wspierane przez Krajową Radę.

Odnosząc się do kwestii ochrony małoletnich w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie należy pamiętać, iż do chwili obecnej przepisy dyrektywy 2010/13/UE w tym zakresie nie zostały w pełni implementowane. Implementując do polskiego porządku prawnego regulacje tej dyrektywy w zakresie audiowizualnych usług medialnych na żądanie, przyznano Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji prawo do wydania fakultatywnego rozporządzenia (w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji) dotyczącego zabezpieczeń technicznych chroniących małoletnich przed szkodliwymi treściami w usługach na żądanie. Rozporządzenie to miało być wydane jedynie w przypadku braku samoregulacji lub współregulacji w tym zakresie. Ustawa weszła w życie z dniem 28 lutego 2013 r., a rozmowy w zakresie samo- lub współregulacji do dziś nie przyniosły efektu. Z uwagi na możliwy zarzut Komisji Europejskiej dotyczący niepełnego implementowania przepisów dyrektywy 2010/13/UE, stosowne jest jak najszybsze przyjęcie aktu samo- lub współregulacyjnego, albo przyjęcie rozporządzenia w tym zakresie. Należy bowiem pamiętać, że Komisja Europejska w piśmie skierowanym do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 14 stycznia 2014 r. zwróciła się o przekazanie wyjaśnień w przedmiotowej kwestii (pismo to zostało przekazane do KRRiT oraz MAiC).

Z wyrazami szacunku,